

diſſe Fag gjælde kun ſom 1 Karakter ved Embeds-
examen. Der er altsaa et Punkt til Reform.
Jeg tror, at et andet Punkt er Examens Afhol-
deſteſtid. Det er nemlig ſaaledes — jeg veed ikke,
om det er tidligere udtalt — at Univerſitetets
Lægevidenſabelige Examen foregaar i to Afdelinger,
og den første Del omfatter nærmest alle theoretiske
Fag, den anden Del de praktiske. Det er nu be-
ſtemt, at der kun maa være eet Aar mellem de to
Afdelinger. Man har ved denne Anordning villet
modvirke, at de Studerende ikke ſkulde lægge
Bægten nok paa de theoretiske Fag, og først be-
ſtæfſte ſig med de praktiske, naar de have af-
ſluttet første Del af Examen. Jeg tror ikke, at
man derved har opnaaet noget heldigt Reſultat.
Den nuværende Ordning medfører nemlig, at de
medicinſke Studerende i lang Tid kun beſtæfſte
ſig med det Theoretiske og kun anvende det ſidſte
Aar paa det Praktiske, hvorpaa det dog meſt kom-
mer an. Jeg tror derfor, at det vilde være det
heldigſte og blive til Lættelse for de Studerende,
om man vendte tilbage til den gamle Ordning,
hvorefter der mindſt blev to Aar mellem de to
Afdelinger af den medicinſke Embedsexamen. Om
noget Fag kunde bortſtrækkes eller indſtrækkes ved
nogen af diſſe Afdelinger, er meget tvivſomt.
Det eneſte Fag, der kunde være Tale om at bort-
ſtrække, er Reizsmedicin, og dette maatte da ſættes
i Forbindelse med en Ordning, der førte til en
Phyſikatexamen. De Reizslæger, der nu findes
her i Landet, Phyſici og Diſtriktſlæger, ſaae kun
den ſamme Uddannelse ſom enhver anden Læge,
ſkjødt der af dem tillige forlanges Kundſkab
navnlig i Hygieine og Reizsmedicin, ſom de
ikke kunne have erhvervet ſig ved Univerſitetet.
Jeg har ſet Klager over, at der er Diſtriktſlæger
her i Landet, der ingen Kundſkab have ſ. G. til
Obduktion, ialtſald ikke den Kundſkab, ſom der var
al Anledning for dem til at have. Jeg tror
derfor, at et Forſlag om Omordning af det me-
dicinſke Fakultet maatte hænges ſammen med en
almindelig Reform paa Medicinalvæſenets Om-
raade. — Endnu ſkal jeg ſige et Par Ord om det
reizsvidenſabelige Fakultet. Det er nu ſaa, at
Anordningen af Studiet ſtylbes en Inſtrug af
1821. (Gooſ: Den ſidſte Forordning er af
1839!). Ja, der er en Inſtrug af 1821 og en
ſenere Forordning af 1839, og i denne Inſtrug
eller Forordning af 1821 er det beſtemt, at Hoved-
formaalet med Univerſitetsordningen ſkal være, at
de Studerende, baade de, der ſkulle gjøre ſig duelige
til Statstjenesten ſom Embedsmænd, og de, ſom
ville drive et lærd Studium af Faget, ſkulle ude
privat Manuduktion kunne ſaae nyttige og tilſtræk-
kelige Kundſkaber dert, og endvidere, at til den
Henſigt ſkal hele Studiet, Forelæſninger og Exa-
men, ordnes ſaaledes, at et toaarigt Forelæſnings-
kursus ſkal kunne omfatte ſamtlige Discipliner in-
denfor det juridiske Fakultet. Nu tror jeg nok,
at Praxis tilſtrækkelig har godtgjort, at Lovgiv-

ningens Henſigt paa dette Omraade ingenlunde
kan ſiges at være opnaaet. De to Aar, ſom be-
ſtemmes i Lovgivingen for en Forelæſningscyklus,
overholdes ſom beſkjendt ikke. Det er ſaaledes, at
viſſe Discipliner — tror jeg nok — i længere
Tid ikke doceres, og at andre Discipliner træffe
langt ud over de normerede 2 Aar. Hvad Ma-
nuduktionsvæſenet angaar, er det beſkjendt, at der
er ſaae Fakulteter, indeniſor hvilke det florerer
i en ſaadan Udſtrækning ſom i det juridiske,
og det er ikke blot de mindre ſtunte, ſom lade ſig
manuducere, nei, det er den almindelige Nødhjælp
indenfor det juridiske Fakultet: Alle ſøge til Ma-
nuduktører, og det kan ikke være anderledes; men
det tyder igjen paa, at der maa være viſſe Mang-
ler ved det juridiske Fakultet, og at der gjøres
for Tidt fra Profeſſorernes Side. Jeg ſkal paa
ingen Maade her komme ind paa en Overveieſe
af Profeſſorernes videnſabelige Fortjeneste, jeg
er overbevist om, at de ere meget ſtore, og at det
juridiske Fakultet tæller høit forjente Videnskabs-
mænd i ſin Midte, men det er ikke alene dervpaa,
det kommer an. Det kommer ogsaa an paa, at
den videnſabelige Uddannelse, den videnſabelige
Fyldeſt, ſom Profeſſorerne gjøre, ikke kjøbes paa
Befoſtning af den Tid og den Guld, ſom ſtal an-
vendes overfor de Studerende, og jeg tror nu rig-
tignok, at det paa en eller anden Maade er og
maa være Tilfellet, og jeg tror, at det er ſaa-
ledes, at der ikke findes den Samvirken mellem
Profeſſorerne og de Studerende indenfor det ju-
ridiske Fakultet, ſom paa alle Punkter kunde være
ønkkelig. Jeg tror ogsaa, at det til en vis Grad
ligger i Examensanordningen. Det er ſaaledes
— hvis jeg er rigtig underrettet; tager jeg feil,
tvivler jeg ikke om, at det erede Medlem for Kjø-
benhavnſ 5te Valgtreds (Gooſ) vil rette mig —,
at der lægges overveieſende Vægt paa den ſkrift-
lige Del af den juridiske Examen. Denne be-
ſtaar, ſaavidt jeg veed, af 7 Opgaver, til hvilke
der gives de Studerende 3 Timer til hver, og
til diſſe Opgaver tør de ikke benytte nogetſom-
helſt andet videnſabeligt Hjælpemiddel end Lov-
ſamlingen. Følgen deraf bliver, at det ikke er
muligt for Kandidaten at lægge egentlig viden-
ſabeligt Stadium eller videnſabelig Virkſomhed
for Dagen ved Beſparelſen af denne Opgave; han
vil kunne lægge mere eller mindre Intelligents, Op-
fattelſeſeene for Dagen, men neppe Mere, og han
vil paa ingen Maade kunne levere en Prøve paa,
til hvilken Grad han er naaet indenfor ſin Viden-
ſkab. Det, han vil kunne gjøre, er et Forſøg
paa at aflevere ſaa nøgagtig ſom mulig det, ſom
han har faaet fra Profeſſorerne, at give en ſaa-
vidt mulig nøgagtig Gjengivelse af, hvad han har
læſt ſig til i Kollegiehefter eller Bøger eller, hvad
der er blevet proppet i ham af Manuduktørerne.
Der er desuden den Fare derved, at det bliver
den Studerende, hvis Hoved beſt er indrettet
ſom Kopieringsmaskine, og ſom til en vis Grad